

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Barbara Suchowska
Sędziowie	SSA Mariusz Żak SSO del. Zbigniew Radwan (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Adama Rocha

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2012 r. sprawy

1. **K. P.c. Z.i M.**, ur. (...)w K.

oskarżonej z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§2 kk w zw. z art. 64§2 kk i inne

2. **R. M.** s. I. i J., ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 280§2 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk przy zast. art. 11§2 kk 2 kk w zw. z art. 64§2 kk

3. **Z. G.** s. A. i D., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 280§2 kk w zw. z art. 157§2 kk w zw. z art. 191§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 64§2 kk

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 14 lutego 2012 r.

sygn. akt. XXI K 167/11

1. zmienia w pkt 1 zaskarżony wyrok w ten sposób, iż z podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego Z. G. eliminuje przepis art. 64 § 1 k.k.;

2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz: adwokata W. N.Kancelaria Adwokacka w K.- obrońcy z urzędu oskarżonej K. P., adwokata J. N.Kancelaria Adwokacka w K.- obrońcy z urzędu oskarżonego R. M., adwokata K. O.Kancelaria Adwokacka (...)- obrońcy z urzędu oskarżonego Z. G.kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonych oskarżonym w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych K. P., R. M.i Z. G.od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 256/12

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej oskarżył K. P., R. M., M. P., Z. G., zarzucając im: - K. P., M. P.oraz R. M.to, że

w nocy z 4 na 5 marca 2011r. w S.w mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się środkiem obezwładniającym w postaci roztworu składającego się z rozpuszczonych tabletek C.i alkoholu i podanie pokrzywdzonemu M. K.tego środka doprowadzili go do stanu nieprzytomności a następnie M. P.i R. M.zabrali w celu przywłaszczenia przedmioty znajdujące się w mieszkaniu pokrzywdzonego w postaci: portfela z zawartością dokumentów: dowodu osobistego nr (...), prawa jazdy nr (...), dowodu rejestracyjnego samochodu marki V. (...)(...), dowodu rejestracyjnego samochodu marki C. (...)o nr rej. (...), dowodu rejestracyjnego samochodu marki I.o nr rej. (...), kart bankomatowych (...), karty bankomatowej (...), kluczyków do samochodu V., mini wieży Hi -Fi marki B.wraz z dwoma głośnikami, jednostki centralnej komputera wraz kablem zasilającym, kierownicę do P. S., kompletu 4 noży marki T. R., ciśnieniomierza (...), torby marki O., kompletu maszynek do golenia marki G. (...), klawiatury do komputera, szalika klubowego (...), myszki do komputera, telefonu marki N. (...)S.wraz z ładowarką i zestawem słuchawkowym, telefonu stacjonarnego marki P.wraz ze stacją dokującą, nawigacji T.wraz z zestawem kabli, MP 3 marki O.wraz ze słuchawkami, kabla zasilającego do dekodera telewizji (...), P. S.wraz z dwoma padami, zasilaczem oraz kartą pamięci, zapalniczki żarowej, pieczątki o treści „(...) M. K.", latarki E., płyty DVD z grą P. S.(...), tj. przedmioty o łącznej wartości nie mniejszej niż 3900 zł na szkodę m.K.zaś K. P.usiłowała zabrać w celu przywłaszczenia przedmioty znajdujące się w mieszkaniu pokrzywdzonego lecz zamierzonego skutku nie osiągnęła z uwagi na działanie na jej organizm leku w postaci C., przy czym oskarżona K. P.zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.02.08 do 20.10.09 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 29.10.07 r., sygn. akt III K 192/07 za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. - warunkowo przedterminowo zwolniona w dniu 20.10.09 r. z okresem próby do 20.10.2011 r., zaś R. M.zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 07.04.05 r. do 07.10.06 r. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 24.11.1998 r., sygn. IV K 1135/98 za przestępstwo z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., przy zast. art.11§ 2 k.k. wobec M. P., o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec R. M., o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec K. P.;

- K. P.i Z. G.to, że w dniu 25 maja 2011 r. w R.w mieszkaniu przy ul. (...)działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się nożem i używając przemocy w postaci bicia pięściami po żebrach po stronie lewej M. S., grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia dokonali zaboru w celu przywłaszczenia karty (...) Banku (...) SA, pieniędzy w kwocie 13zł. i biletu miesięcznego na szkodę M. S.i jednocześnie zmusili pokrzywdzonego do podania numeru (...)do powyższej karty kredytowej, powodując obrażenia ciała u pokrzywdzonego M. S.w postaci: stłuczenia żeber po stronie lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni, przy czym oskarżona K. P.zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.02.08 r. do 20.10.09 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 29.10.07 r., sygn. akt III K 192/07 za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. - warunkowo przedterminowo zwolniona w dniu 20.10.09 r. z okresem próby do 20.10.2011 r., zaś Z. G.zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 02.09.05 r. do 31.03.2006 r. i od 23.04.07 r. do 27.03.2008 r. kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 30.12.2004 r. w sprawie VI K 567/04 za przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. , tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec Z. G., o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. przy zast. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wobec K. P.;

- oraz K. P.to, że w dniu 28 kwietnia 2011 r. w K., przy ul (...), działając publicznie i bez powodu, okazując rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez dwukrotne kopnięcie, dokonała uszkodzenia oznakowanego radiowozu policyjnego marki F. (...)o nr rej. (...)powodując zarysowanie powłoki lakierniczej oraz wgniecenie karoserii i powodując szkodę w wysokości 2.256,66 zł. na szkodę Komendy Wojewódzkiej Policji w K., przy czym zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 13.02.08 r. do 20.10.09 r. kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach z dnia 29.10.07 r., sygn. akt III K 192/07 za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. - warunkowo przedterminowo zwolniona w dniu 20.10.09 r. z okresem próby do 20.10.2011 r., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 14 lutego 2012 roku, sygn. akt XXI K 167/11 uznał:

1. oskarżonych K. P.i Z. G.za winnych tego, że w dniu 25 maja 2011r. w R.w mieszkaniu przy ul. (...)działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się nożem i używając przemocy polegającej na zadawaniu pokrzywdzonemu M. S.uderzeń pięściami i otwartymi rękami w głowę i tułów oraz grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia dokonali zaboru w celu przywłaszczenia karty (...) Banku (...) SA, pieniędzy w kwocie 13 zł, biletu miesięcznego oraz usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy za pomocą karty bankomatowej (...) Banku (...) SA, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na podanie przez pokrzywdzonego błędnego numeru (...), przy czym działaniem swoim spowodowali u pokrzywdzonego M. S.obrażenia ciała w postaci stłuczenia twarzy i stłuczenia żeber, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym oskarżona K. P.zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej kary jednego roku pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne będąc uprzednio skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2002 r., w sprawie IV K 2139/01 m.in. za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbyła w ramach kary łącznej orzeczonej we wskazanym wyroku w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 13 października 1999 r. do dnia 20 grudnia 1999 r. oraz od dnia 18 sierpnia 2001 r. do dnia 5 kwietnia 2002 r., kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach z dnia 29 października 2007 r. w sprawie III K 192/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 7 maja 2004 r. i czyn z art. 157 § 2 k.k. popełniony w dniu 17 maja 2004 r. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywała w okresie od dnia 13 lutego 2008 r. do dnia 20 października 2009 r., kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona, zaś oskarżony Z. G.zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 30 grudnia 2004 r. w sprawie VI K 567/04 za czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 2 września 2005 r. do dnia 31 marca 2006 r. oraz od dnia 23 kwietnia 2007 r. do dnia 27 marca 2008 r., czym oskarżona K. P.wyczerpała dyspozycję art. 280 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, zaś oskarżony Z. G.wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu Z. G. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 25maja 2011 r. do dnia 14 lutego 2012 r.;

2. oskarżonych K. P., M. P.oraz R. M.za

winnych tego, że w nocy z 4 na 5 marca 2011 r. w S.w

mieszkaniu przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się środkiem obezwładniającym w postaci roztworu składającego się z rozpuszczonego leku C.i alkoholu, który K. P.podała pokrzywdzonemu M. K.doprowadzając go do stanu nieprzytomności zabrali w celu przywłaszczenia kluczyki do samochodu V(...), mini wieżę Hi -Fi marki B.wraz z dwoma głośnikami, jednostkę centralną komputera wraz kablem zasilającym, klawiaturę

do komputera, myszkę do komputera, P. S.wraz z dwoma padami, zasilaczem oraz kartą pamięci, kierownicą do P. S., komplet 4 noży marki T. R., ciśnieniomierz (...), torbę marki O., komplet maszynek do golenia marki G. (...), szalik klubowy (...), telefon marki N. (...)S.wraz z ładowarką i zestawem słuchawkowym, telefon komórkowy marki N. (...)w srebrnej obudowie, telefon stacjonarny marki P.wraz ze stacją dokującą, nawigację T.wraz z zestawem kabli, MP 3 marki O.wraz ze słuchawkami, kabel zasilający do dekodera telewizji (...), zapalniczkę żarową, pieczętkę o treści „(...)M. K.", latarkę E., płytę DVD z grą P. S.(...), pieniądze w kwocie 500 zł., a nadto oskarżony R. M.zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością dokumentów w postaci dowodu osobistego nr (...), prawo jazdy nr (...), karty bankomatowej (...), karty bankomatowej (...)oraz usunął dowód rejestracyjny samochodu marki V. (...)nr rej. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki C. (...)nr rej. (...), dowód rejestracyjny samochodu marki I. (...)nr. Rej (...), o łącznej wartości 3700 zł na szkodę M. K., przy czym oskarżona K. P.zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej kary jednego roku pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne będąc uprzednio skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 18 stycznia 2002 r. w sprawie IV K 2139/01 m.in. za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbyła w ramach kary łącznej orzeczonej we wskazanym wyroku w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od dnia 13 października 1999 r. do dnia 20 grudnia 1999 r. oraz od dnia 18 sierpnia 2001 r. do dnia 5 kwietnia 2002 r., kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach z dnia 29 października 2007 r. w sprawie III K 192/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i czyn z art. 157 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywała w okresie od dnia 13 lutego 2008 r. do dnia 20 października 2009 r., kiedy to została warunkowo przedterminowo zwolniona, zaś R. M.zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej kary jednego roku pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 14 lutego 1994r. w sprawie IV K 1103/93 za czyn z art. 208 d.k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 8 sierpnia 1995 r. do dnia 16 lutego 1996r., kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 24 listopada 1998 r. w sprawie IV K 1135/98 za przestępstwo z art. 208 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. popełnione w dniu 23 kwietnia 1996 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 7 kwietnia 2005 r. do dnia 7 października 2006 r., czym oskarżona K. P.wyczerpała dyspozycję art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, oskarżony R. M.swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś oskarżona M. P.swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. zawiesił warunkowo oskarżonej M. P. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 5 (pięciu);

4. na mocy art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną K. P.obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K.kwoty 300 (trzystu) złotych;

5. na mocy art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną M. P.obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K.kwoty 400 (czterystu) złotych;

6. na mocy art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego R. M.obowiązek naprawienia w części szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. K.kwoty 400 (czterystu) złotych;

7. uznał oskarżoną K. P.za winną popełnienia czynu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia przyjmując, iż dopuściła się go w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne będąc uprzednio skazana wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach z dnia 29 października 2007 r. w sprawie III K 192/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w

zw. z art. 64 §1 k.k. i czyn z art. 157 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywała w okresie od dnia 13 lutego 2008 r. do dnia 20 października 2009 r., czym wyczerpała dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

8. na mocy art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżoną K. P.obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Komendy Wojewódzkiej Policji w K.kwoty 2.256,66 złotych (dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy);

9. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej K. P.karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej K. P.na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 maja 2011 r. do dnia 14 lutego 2012 r.;

11. na mocy art. 230 § 2 k.p.k zwrócił dowód rzeczowy w postaci noża kuchennego pokrzywdzonemu M. S. stwierdzając jego zbędność dla postępowania;

12. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił dowód rzeczowy w postaci szklanki do piwa z przezroczystego szkła pokrzywdzonemu M. K.stwierdzając jego zbędność dla postępowania;

13. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych poniesione przez nich koszty obrony oskarżonych z urzędu:

- na rzecz adw. W. N. kwotę 1476 zł. (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) obejmującą podatek VAT w wysokości 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów obrony oskarżonej K.

P.,

- na rzecz adw. J. N. kwotę 1476 zł. (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) obejmującą podatek VAT w wysokości 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów obrony oskarżonego R. M.,

- na rzecz adw. Z. O. kwotę 1476 zł. (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) obejmującą podatek VAT w wysokości 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów obrony oskarżonej M. P.,

- na rzecz adw. K. O. kwoty 1476 zł. (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) obejmującą podatek VAT w wysokości 276 zł (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem kosztów obrony oskarżonego Z. G..

14. na mocy art. 624 § 1 k.p.k zwolnił w całości oskarżonych K. P.

Z. G., M. P.i R. M.od obowiązku

uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu obejmujących wydatki oraz opłatę, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wnieśli obrońcy oskarżonych K. P., R. M.i Z. G..

Obrońca oskarżonej K. P.zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach, co do winy w części dotyczącej czynu opisanego w pkt 3 sentencji wyroku oraz co do kary w części dotyczącej czynów opisanych w pkt 1 i 8 sentencji wyroku na korzyść oskarżonej, na podstawie art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

- naruszenie przepisów postępowania, a dokładnie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonej M. P.i wyjaśnień oskarżonego R. M.złożonych w postępowaniu przygotowawczym za wiarygodne, mimo sprzeczności między wyjaśnieniami ww. oskarżonych, zgodnie z którymi już na dyskotece w lokalu (...)K. P., ustaliła z pokrzywdzonym M. K., iż udadzą się do niego do mieszkania, pokrzywdzony

M. K.zgodził się, by pojechały do niego tylko oskarżone: K. P.i M. P., w związku z czym jeszcze na dyskotecę oskarżona M. P.powiedziała M. K., że bez R. M.do mieszkania pokrzywdzonego nie pojedzie, a następnie oskarżona K. P.namówiła M. P.i R. M.do dokonania kradzieży pokrzywdzonego w jego mieszkaniu po uśpieniu go przy pomocy leku C., a zeznaniami pokrzywdzonego M. K., zgodnie z którym na dyskotecę w lokalu (...)nie umawiał się on z oskarżonymi, że potem udadzą się do niego do mieszkania, lecz dopiero po wyjściu z dyskoteki pokrzywdzony zaproponował wszystkim oskarżonym (nie tylko K. P.i M. P.), aby pojechali do niego do mieszkania, po czym na bok odeszli i naradzali się wyłącznie oskarżona M. P.i oskarżony R. M.;

- naruszenie przepisów postępowania, a dokładnie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonej M. P.złożonych w postępowaniu przygotowawczym za wiarygodne, mimo niespójności wyjaśnień ww. oskarżonej, która podczas postępowania przygotowawczego w dniu 8 marca 2011 r. wyjaśniła, iż K. P.powiedziała jej jeszcze w mieszkaniu M. K., że pogryzła tabletkę C., a następnie wyspała go do drinka pokrzywdzonego, podczas gdy na rozprawie w dniu 26 września 2011 r. oskarżona M. P.wyjaśniła, iż faktu pogryzienia przez oskarżoną K. P.tabletki C.jedynie domyśliła się na podstawie tego, że oskarżona K. P.zasnęła;

- naruszenie przepisów postępowania, a dokładnie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie wyjaśnień oskarżonej K. P.co do przebiegu zdarzenia w dniu 4/5 marca 2011 r. za niewiarygodne wyłącznie w oparciu o pomawiające ją wyjaśnienia współoskarżonych: M. P.i R. M., mimo licznych sprzeczności i niespójności w wyjaśnieniach M. P.i R. M., sprzeczności między ich wyjaśnieniami a zeznaniami pokrzywdzonego M. K.oraz w sytuacji braku jakichkolwiek innych dowodów na poparcie wersji przedstawionej przez oskarżonych M. P.i R. M., podczas gdy z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1955 r., sygn. akt: IV K 834/55 wynika, iż „pomówienie współoskarżonego nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a nadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich”.

- naruszenie przepisów postępowania, a dokładnie art, 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów poprzez niewzięcie pod uwagę zeznań pokrzywdzonego M. K., złożonych na rozprawie, z których wynika, że bezpośrednio po zaproponowaniu przez mego wszystkim oskarżonym udania się do jego mieszkania, to wyłącznie oskarżeni M. P.i R. M.odeszli na bok i naradzali się, a następnie w mieszkaniu pokrzywdzonego po nagłym zaśnięciu nie tylko pokrzywdzonego, ale także oskarżonej K. P., to wyłącznie oskarżeni: M. P.i R. M.wynieśli z mieszkania pokrzywdzonego rzeczy w postaci artykułów AGD, RTV, sprzętu komputerowego, które to okoliczności wskazują, iż rozbój na pokrzywdzonym M. K.dokonany został wyłącznie przez oskarżonych: M. P.i R. M.;

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, iż jeszcze na dyskotecę pokrzywdzony M. K.zaproponował oskarżonym: K. P.i M. P.udanie się do jego mieszkania, wówczas oskarżona K. P.powiedziała oskarżonej M. P., aby przekazała oskarżonemu R. M., że ma z nimi jechać, po czym jeszcze na dyskotecę oskarżona M. P.powiedziała pokrzywdzonemu, że bez oskarżonego R. M.nie pojedzie, podczas gdy z zeznań pokrzywdzonego M. K.wynika, iż dopiero po wyjściu z dyskoteki zaproponował on wszystkim oskarżonym: K. P., M. P.i R. M.udanie się do jego mieszkania;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżona K. P.uczestniczyła w rozboju dokonanym przez oskarżonych: M. P.i R. M.na pokrzywdzonym M. K., podczas gdy wskazane ustalenie opiera się wyłącznie na niespójnych i wzajemnie sprzecznych oraz sprzecznych z zeznaniami pokrzywdzonego pomawiających wyjaśnieniach współoskarżonych;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżona K. P.porozumiała się z oskarżonymi: M. P.i R. M.co do kradzieży na szkodę M. K.rzeczy w postaci sprzętu RTY, AGD, sprzętu komputerowego itp., podczas gdy wskazana okoliczność nie wynika z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie, a nawet pomawiający oskarżoną K. P.współoskarżeni: M. P.i R. M.wyjaśnili, iż umawiali się z nią tylko co do tego, iż ukradną pokrzywdzonemu pieniądze i dopiero po zaśnięciu oskarżonej K. P.wyłącznie oskarżeni: M. P.i R. M.w związku z niezalezieniem pieniędzy zdecydowali, iż dokonają kradzieży rzeczy, głównie artykułów RTY, AGD, sprzętu komputerowego;

- rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonej K. P. za czyn opisany w pkt 1 sentencji wyroku, popełniony w dniu 25 maja 2011 r., kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, mimo iż oskarżona K. P. nie planowała wcześniej jego popełnienia, a już po nagłym zaatakowaniu pokrzywdzonego M. S. przez oskarżonego Z. G. wykonywała polecenia ww. oskarżonego, które ten w ataku agresji wykrzykiwał pod jej adresem, w związku z czym oskarżona K. P. mogła obawiać się, iż jego agresja skieruje się także przeciw niej;

- rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonej K. P. za czyn opisany w pkt 8 sentencji wyroku, popełniony w dniu 28 kwietnia 2011 r. kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, mimo iż oskarżona nie zamierzała dokonać uszkodzenia radiowozu policyjnego, a w toku postępowania przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu;

- rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonej K. P. kary łącznej 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, mimo że z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż czyny opisane w pkt 1 i 3 pozostawały w związku przedmiotowym, gdyż popełnione zostały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przy użyciu przemocy wobec osoby.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniosł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej K. P. od popełnienia w dniu 4/5 marca 2011 r. czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia przeciwko pokrzywdzonemu M. K. oraz poprzez zmniejszenie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonej K. P. za czyny opisane w pkt. II i III aktu oskarżenia oraz wymiaru kary łącznej;

- o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonej K. P. kosztów obrony z urzędu przed Sądem. II instancji, które to koszty nie zostały opłacone ani w całości, ani w części.

Obrońca oskarżonego R. M. zaskarżył w/w wyrok w punktach 3 i 7 zarzucając mu:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony R. M. obejmował swoim zamiarem dokonanie zaboru rzeczy na szkodę pokrzywdzonego M. K. przy użyciu środka obezwładniającego w postaci C., podczas gdy z wyjaśnień złożonych przez oskarżonych M. P. oraz oskarżonego R. M. wynika, iż oskarżony nie miał świadomości tego, że wobec pokrzywdzonego użyty został C. i swoim zamiarem obejmował wyłącznie dokonanie zaboru rzeczy;
- naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości co do faktu dodania przez oskarżoną K. P. do drinka środka obezwładniającego w postaci C.;

W oparciu o powyższe zarzuty, wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie działania oskarżonego na podstawie art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie mu za to przestępstwo kary pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, przy zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

Obrońca oskarżonego Z. G. zarzucając na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona zbrodni z art. 280 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena i analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż oskarżony dopuścił się występku z art. 157 § 2 k.k.

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., przez dokonanie błędnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i zbytnią dowolność w zakresie jego oceny, a w szczególności przez oparcie swoich ustaleń jedynie na podstawie okoliczności obciążających oskarżonego a w szczególności zeznań pokrzywdzonego M. S. bez uznania dowodów przeciwnych, a w konsekwencji naruszenie zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k. przez przyjęcie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie stwierdzić winę oskarżonego Z. G. w zakresie przypisanego mu czynu;

- wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się występku z art. 157 § 2 k.k. i wymierzenie kary adekwatnej do przyjętej kwalifikacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych K. P., R. M., Z. G. nie są zasadne, choć ich konsekwencją stał się wywołany skutek w postaci częściowej zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez korektę kwalifikacji prawnej przyjętej za podstawę wymiaru kary orzeczonej wobec Z. G. w punkcie I wyroku, co będzie przedmiotem rozważań w dalszej części uzasadnienia.

Zanim jednakże Sąd II instancji odniesie się do poszczególnych zarzutów podniesionych przez skarżących należy się odnieść do tych, które noszą w sobie cechy wspólne.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że brak jest podstaw do skutecznego formułowania zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego oraz błędów w ustaleniach faktycznych, które miały wynikać z nieprawidłowej oceny dowodów.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż za całkowicie chybiony należy uznać pogląd wyrażony przez obrońców oskarżonych jakoby doszło do naruszenia przepisów art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 k.p.k.

Sąd I instancji miał w polu widzenia całokształt zebranych w sprawie dowodów, które co wynika z protokołów rozprawy głównej, ujawnił zgodnie z wymogami przepisów postępowania karnego. Odnośnie ostatniego z przywołanych przepisów procesowych, taki zarzut wysunął obrońca oskarżonego Z. G. i mógłby on być skutecznie podniesiony gdyby sąd nie odniósł się do ujawnionych w toku postępowania istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, a taki przypadek nie miał w niniejszej sprawie miejsca.

Podkreślić należy, że sąd meriti zgromadził kompletny materiał dowodowy, składający się zasadniczo z osobowych źródeł dowodowych. Dysponując pełnym materiałem dowodowym Sąd I instancji przystąpił do jego analizy oraz oceny, którym nie sposób zarzucić dowolności, niekonsekwencji, czy braku logiki.

Każdorazowo sąd meriti, przy rozpatrywaniu i ocenie poszczególnych czynów zarzucanych oskarżonym prawidłowo wskazywał dowody i dokonał oceny wiarygodności zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonych, która stanowi efekt rozważenia całokształtu ujawnionych przez świadków okoliczności, i to w powiązaniu z innymi dowodami opisującymi zdarzenia będące przedmiotem osądu w sprawie.

Prawem Sądu I instancji jest obdarzenie wiarą jednych dowodów, z którymi Sąd stykał się bezpośrednio oraz odmówienie tejże wiary innym – w tym również wyjaśnieniom oskarżonych.

Lektura pisemnych motywów skarżonego wyroku wskazuje, że Sąd orzekający analizował wszystkie przeprowadzone dowody w sprawie, nie wszystkim jednak przyznał w całości bądź w części walor wiarygodności (odmawiając go wyjaśnieniom K. P. odnośnie czynu przypisanego jej w punkcie 1 i 3, częściowo wyjaśnieniom R. M. i M. P., złożonym na rozprawie, w zakresie przypisanego im czynu w pkt 3, częściowo wyjaśnieniom Z. G. odnośnie przypisanego mu w pkt 1 czynu).

Nadto sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, i te dla oskarżonych niekorzystne, jak i te przemawiające na ich korzyść. Uwypuklić należy, że Sąd I instancji dokonał drobiazgowej analizy wypowiedzi oskarżonych i pokrzywdzonych M. S. oraz M. K., zwrócił uwagę na wszystkie wynikające z nich rozbieżności. Sąd Apelacyjny podziela tak dokonaną ocenę dowodów.

Jest oczywiste, że nie stanowi naruszenia wymienionego przepisu (art. 7 k.p.k.) dokonanie korzystnej bądź niekorzystnej – z punktu widzenia obrony oskarżonych – oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na

rozprawie, jeżeli oczywiście została w sposób należyty – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uargumentowana w uzasadnieniu wyroku, a taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok z 3 września 1998 r., V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 6) przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji, po dokonaniu oceny dowodów w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 7 k.p.k., po ustaleniu faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, wszystkie te fakty wziął pod uwagę.

Obrońcy oskarżonych K. P. i Z. G. podnosząc zarzut naruszenia tego przepisu nie wykazali w apelacji, aby którykolwiek z powyższych warunków nie został dotrzymany, a zatem także i zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie mógł w realiach niniejszej sprawy stanowić przyczyny wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Wbrew zarzutom podniesionym przez apelujących obrońców oskarżonego R. M. oraz oskarżonego Z. G. (choć nie są one ze sobą związane, gdyż dotyczą dwóch odrębnych czynów) brak jest wreszcie jakichkolwiek podstaw do skutecznego sformułowania naruszenia zasady wyrażonej w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., która ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy nie można było wyjaśnić występujących w sprawie wątpliwości. Naruszenie wskazanej zasady jest możliwe bowiem tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.

Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada w żadnej mierze nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego (oskarżonych), lecz statuuje zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Podkreślenia wymaga to, że żądane przez przepis art. 5 § 2 k.p.k. wątpliwości muszą mieć obiektywne uwarunkowania i muszą być stwierdzone przez sąd sprawę rozstrzygający.

Analiza materiału dowodowego wskazuje natomiast wprost, że okoliczności niniejszej sprawy w zakresach, których dotyczą apelacje, zostały wyjaśnione.

Odnosząc się już szczegółowo do poszczególnych zarzutów sformułowanych przez obrońców oskarżonych, w pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutów sformułowanych przez obrońców oskarżonych K. P. i R. M. wobec pkt 3 orzeczenia albowiem kwestionowane jest sprawstwo oskarżonych w zakresie przypisanego im m.in. przestępstwa rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. Ustosunkowując się szczegółowiej i łącznie do zarzutów podniesionych przez skarżących stwierdzić należy, iż podstawowym dowodem, który przesądził o uznaniu wymienionych oskarżonych za sprawców czynu przypisanego im w pkt 3 wyroku stały się nie tylko zeznania pokrzywdzonego ale również wyjaśnienia współoskarżonych M. P. oraz częściowo wyjaśnienia R. M..

Skarżący nie kwestionują ustaleń sądu odnoszących się do faktu wzajemnej znajomości współoskarżonych K. P., M. P. i R. M.. Poddając w wątpliwość (która winna być ich zdaniem tłumaczona na korzyść oskarżonych) fakt dodania do drinka alkoholowego rozgryzionych przez K. P. tabletek a następnie nieświadomego zażycia roztworu leku C. i alkoholu przez pokrzywdzonego, nie podważają również wiedzy R. M.

i M. P. o podawaniu takiego roztworu będącego środkiem obezwładniającym w przeszłości innym mężczyznom przez tę oskarżoną. Nie kwestionowane są również ustalenia faktyczne sądu co do przebiegu zdarzenia po zażnięciu pokrzywdzonego i oskarżonej K. P., w tym i te odnoszące się do kradzieży mienia pokrzywdzonego, jak również późniejszych telefonicznych i osobistych kontaktów pomiędzy współoskarżonymi, których celem były przecież był podział i sprzedaż „łupów”.

Natomiast, obydwaj skarżący wskazując na błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia – podważają te ustalenia faktyczne, które polegają na przyjęciu przez sąd meriti, iż oskarżeni, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu obezwładnienia pokrzywdzonego posłużyli się roztworem leku C. i alkoholu, a następnie dokonali kradzieży znajdującego się w mieszkaniu pokrzywdzonego jego mienia. Ponieważ role oskarżonych i ich zachowania, zmierzające do popełnienia przypisanego im czynu karalnego zostały zróżnicowane przez sąd a quo, również skarżący formułując poszczególne zarzuty rozłożyli akcenty na różne sekwencje zdarzeń.

Obrońca oskarżonej K. P. podnosi, iż w sposób nieuprawniony Sąd Okręgowy przyjął, że oskarżona K. P. uczestniczyła w rozboju dokonanym na M. K.(K.) przez współoskarżonych M. P. oraz R. M. uprzednio porozumiewszy się z nimi co do kradzieży mienia pokrzywdzonego, podczas gdy pomawiający ją współoskarżeni wyjaśnili, że umawiali się tylko co do kradzieży pieniędzy, a dopiero po jej zażnięciu zdecydowali, że przywłaszczą mienie pokrzywdzonego w postaci m.ni. sprzętu RTV, AGD, komputerowego.

Nadto, że okoliczności inkryminowanego zdarzenia: narada pomiędzy wymienionymi współoskarżonymi przed udaniem się do mieszkania pokrzywdzonego, nagle zażnięcie K. P. tuż po pokrzywdzonym a następnie kradzież przez nich jego mienia wskazują na to, iż rozbój na pokrzywdzonym dokonany został wyłącznie przez M. P. oraz R. M..

W dalszej kolejności, skarżący kwestionuje również poczynione przez sąd meriti ustalenia faktyczne w zakresie tego, że oskarżona K. P. porozumiała się ze współoskarżonymi co do zamiaru kradzieży mienia pokrzywdzonego w postaci sprzętu RTV, AGD oraz pozostałego faktycznie mu skradzionego, w sytuacji gdy na takie porozumienie nie wskazują żadne zgromadzone dowody w sprawie, a nawet pomawiający ją współoskarżeni informowali tylko wspólnych ustaleniach co do zamiaru kradzieży li tylko pieniędzy pokrzywdzonego.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że u podstaw wyżej przedstawionych supozycji leży wybiórcze i niecisłe traktowanie racji w sprawie dokonanych ustaleń faktycznych.

Prawidłowe w tym zakresie ustalenia sądu a quo są jednoznaczne i w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, iż już na dyskotecę doszło pomiędzy współoskarżonymi do uzgodnień w zakresie sposobu dokonania rozboju na osobie M. K.(K.), nie ma znaczenia przy tym dla wypełnienia znamion tego czynu karalnego czy wstępne porozumienie dotyczyło tylko zaboru pokrzywdzonego pieniędzy czy też innych rzeczy ruchomych.

Również, co pomija skarżący, zanim oskarżona K. P. zasnęła, brała udział w przeszukaniu mieszkania, a w dniu następnym domagała się zarówno od współoskarżonych podziału skradzionego pokrzywdzonego mienia jak i jego sprzedaży, do czego zresztą częściowo doszło.

Obrońca oskarżonej K. P. kwestionuje również dokonaną przez sąd meriti ocenę wyjaśnień M. P. oraz R. M. poprzez wymienione przykłady przy braku, jego zdaniem, należytej a przede wszystkim niewłaściwej – bo dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonej K. P. (art. 7 k.p.k.). Ta dowolność ma polegać na oparciu się na sprzecznych ze sobą wyjaśnieniach M. P. oraz R. M., a także na występujących sprzecznościach pomiędzy wyjaśnieniami wymienionych oskarżonych a zeznaniami pokrzywdzonego, przy jednoczesnym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej K. P..

Sąd I instancji, oceniając wyjaśnienia oskarżonej M. P. oraz R. M. wskazał dlaczego dał wiarę ich twierdzeniom złożonym na etapie postępowania przygotowawczego oraz dlaczego częściowo odmówił wiarygodności ich wyjaśnieniom złożonym w toku rozprawy.

Wiarygodność pomówień współoskarżonych nie może być deprecjonowana, jak to próbuje czynić skarżący, choćby i tego powodu, że przyznali się oni do popełnienia zarzucanego im przestępstwa (osk. R. M. w toku postępowania przygotowawczego), a przedstawione przez nich relacje znalazły się wśród dowodów poczytanych za obciążające.

Także wyjaśnienia K. P. zostały szczegółowo zanalizowane i rzetelnie ocenione, ich ocena została podzielona przez Sąd II instancji.

Również formułowany zarzut dowolnej oceny dowodów, poprzez niewzięcie pod uwagę zeznań pokrzywdzonego odnoszących się do „narady” M. P. i R. M. przeprowadzonej przed udaniem się do mieszkania M. K. jest całkowicie błędny – oparty na wycinkowym traktowaniu materiału dowodowego, gdyż sąd orzekający w ustalonym stanie faktycznym przyjmuje, że owa „narada” była formą perswazji R. M. w stosunku do M. P., kiedy ta początkowo nie chciała jechać do mieszkania pokrzywdzonego, a powyższą okoliczność sąd meriti ustalił nie tylko na podstawie zeznań pokrzywdzonego ale i na podstawie wyjaśnień M. P. (str. 14-15 uzasadnienia)

Nie można także podzielić stanowiska apelacji obrońcy oskarżonego R. M., że istnieją nie dające się usunąć wątpliwości co do faktu dodania przez oskarżoną K. P. do drinka pokrzywdzonego środka farmakologicznego w postaci C., uznanego za środek obezwładniający, bądź co wynika z uzasadnienia apelacji, że oskarżony R. M. nie miał świadomości jego użycia – gdyż zarówno w śledztwie jak i w toku rozprawy oskarżona M. P. wskazywała na taki właśnie sposób obezwładnienia pokrzywdzonego. Również sam pokrzywdzony był przekonany o zastosowaniu wobec niego jakiegoś środka farmaceutycznego, który doprowadził do zapadnięcia w niemożliwy do powstrzymania sen, czy też wręcz utratę świadomości. Na szklance, której spożywał alkohol znajdował się biały osad, co również potwierdzili współoskarżeni M. P. oraz R. M..

Odmienne twierdzenia apelacji obrońcy oskarżonego sugerujące, iż w sprawie brak jednoznacznych dowodów (a te, które stały się podstawą ustaleń faktycznych są na tyle wątpliwe, że winny być rozstrzygnięte na korzyść) na to, że R. M. miał świadomość użycia wobec pokrzywdzonego środka obezwładniającego w celu zaboru jego rzeczy, tym samym nie było między nimi porozumienia w zakresie realizacji przedmiotowych znamion typu kwalifikowanego rozboju, pozostają w sprzeczności z jednoznacznymi w tym zakresie wyjaśnieniami oskarżonej M. P. ale i częściowo również wyjaśnieniami samego R. M..

Nie budzą żadnych zastrzeżeń poczynione przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie zamiaru oraz przyjętego współsprawstwa (co zostało ujęte w zwrocie wspólnie i w porozumieniu) oskarżonego R. M. w dokonaniu zaboru mienia pokrzywdzonego po uprzednim podaniu mu środka obezwładniającego, który spowodował stan jego nieprzytomności i podejmowanych w tym kierunku czynności wykonawczych przez oskarżonego R. M..

Argumentując powyższą konstatację należy wskazać, że w przypadku przestępstw wieloczynowych, do których należy rozbój, w sytuacji gdy realizowany jest on przez więcej niż jedną osobę, dochodzi często do sytuacji, gdy taki podział ról jest wynikiem porozumienia, że każdy ze sprawców realizuje tylko jeden z elementów takiego czynu karalnego: kto inny stosuje przemoc wobec ofiary a kto inny kradnie należące do niej rzeczy ruchome. Porozumienie, które jest warunkiem koniecznym współsprawstwa, może nastąpić nawet w trakcie realizacji czynu zabronionego. Nie ma też znaczenia, w jakiej formie to porozumienie następuje. Może być wyraźne ale i dorozumiane. Od strony przedmiotowej wymagane jest by sprawca podjął takie zachowanie, które na gruncie przyjętego porozumienia stanowiło konieczny lub bardzo istotny warunek realizacji znamion czynności wykonawczej ujętych w danym typie czynu zabronionego (vide: wyrok SN z dn. 08.12.2011 r. – II K 162/11, OSNKW 3/12 poz.28).

W wypadku rozboju kwalifikowanego porozumienie obejmować musi nadto sposób jego popełnienia przez zastosowanie środków określonych w art. 280 § 2 k.k.

Odnosząc powyższe wywody do realiów sprawy - na chęć współdziałania oskarżonego R. M. wskazuje między innymi jego późniejsze zachowanie polegające na czynionych z oskarżoną K. P. ustaleniach w zakresie sprzedaży skradzionych

przedmiotów a następnie podziału pieniędzy (k.248-249, k.383-385). Tak też należy odczytać jego wypowiedź: „ja się tylko dowiedziałem, że one już sprzedały telefon komórkowy, nawet nie chciałem swojej części za telefon, już wiedziałem, że coś jest nie tak” (k.384)

Obrońca oskarżonego R. M.konstruując własny, niezgodny ze zgromadzonym materiałem dowodowym, pogląd w kwestii ustaleń faktycznych, pominął tę część wyjaśnień oskarżonej M. P.(k. 243-245, k. 331-333), w której przyznawała, że współoskarżony R. M.miał zamiar i współdziałał w realizacji powziętego zamiaru rabunku przy użyciu środka farmakologicznego C., a jego wyjście do toalety miało służyć odwróceniu uwagi pokrzywdzonego podczas przyrządzania drinków. Wówczas to przecież oskarżona K. P.dodała pogryziony lek do alkoholu przygotowanego dla pokrzywdzonego. Również drobiazgowy sposób przeszukania mieszkania pokrzywdzonego i jego tempo, na co także wskazała oskarżona M. P.w swoich wyjaśnieniach (k. 332) świadczy przeciwko supozycjom obrońcy oskarżonego R. M..

O tym, że sprawcy rzeczywiście nie śpieszyli się, dokonując następnie kradzieży, przekonują również zeznania samego pokrzywdzonego, który wskazał, iż jeden z telefonów został mu skradziony razem z przechowywanym w innym miejscu opakowaniem (k.261). Podzielić należy też argumentację Sądu I instancji za przyjęciem, iż dopuścił się on rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zbiegu m.in. z art. 275 § 1 k.k. i art 276 k.k.

Powyższe stwierdzenie nakazuje odnieść się również do przyjętej przez Sąd Okręgowy wobec współoskarżonej K. P.kwalifikacji prawnej czynu, przypisanego także oskarżonemu R. M., wyczerpującego m.in. dyspozycję art. 280 § 2 k.k., w sytuacji kiedy jednym ze znamion ustawowych tego przestępstwa było posłużenie się przez oskarżonych środkiem obezwładniającym, w postaci roztworu C.i alkoholu.

W powyższej kwestii podzielić należy pogląd (wyrażany dotychczas w judykatach Sądu Apelacyjnego w Katowicach), iż każda substancja chemiczna mająca potencjalne właściwości do przełamania oporu pokrzywdzonego dla zaboru jego mienia pozwala na zaliczenie jej do środków obezwładniających w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. (wyrok SA Katowice z dn. 11.03.1999 r. II AKa 17/99).

Na przykładzie niniejszej sprawy wystarczy więc, dla przypisania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 280 § 2 k.k. dowieść fakt posługiwania się środkiem obezwładniającym (tak też wyrok SA Katowice z dn. 17.02.2011 r. II AKa 437/10), co zdaniem Sądu Apelacyjnego uczynił w sposób prawidłowy Sąd Okręgowy.

Posiadanie przez zastosowany (przez oskarżonych) środek obezwładniający (będący mieszaniną alkoholu i leku C.), cechy niebezpieczności stwarzającej potencjalne właściwości zagrażające życiu i zdrowiu oraz spowodowanie u pokrzywdzonego wskutek jego użycia, paraliżu woli i niemożności stawiania oporu potwierdza również opinia biegłego.

Odmienne, w kwestii przyjętej kwalifikacji prawnej czynu w pkt 3 wyroku, zapatrywania obrońcy oskarżonego R. M. uznać należy za chybione, zaś wniosek o zmianę wyroku i zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. jako nie podlegający uwzględnieniu.

Co się tyczy zarzutów apelacji podniesionych przez obrońców oskarżonych K. P.i Z. G.odnośnie punktu I wyroku dalej idącą apelacją, gdyż zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia jest apelacja obrońcy oskarżonego Z. G., w przeciwieństwie do apelacji obrońcy

oskarżonej K. P., który nie kwestionując jej sprawstwa, podnosi zarzut wymierzenia jej rażąco niewspółmiernej kary. Kwestionując wymiar kary wskazuje, iż jest ona niewspółmiernie surowa do okoliczności popełnionego czynu, a nadto wiodącą rolę w popełnieniu przedmiotowego czynu odgrywał osk. G., m.in. wydawał polecenia P.a sąd wymierzył mu niższą karę pozbawienia wolności za ten czyn – o czym w dalszej części uzasadnienia.

Z uwagi na kierunek i zakres sformułowanej skargi w pierwszej kolejności należy więc odnieść się do zarzutów obrońcy oskarżonego Z. G., co częściowo zostało już uczynione w części wstępnej uzasadnienia.

Skarżący, w uzasadnieniu apelacji podnosi, nie kwestionując okoliczności samej bójki pomiędzy oskarżonym Z. G. a pokrzywdzonym M. S., iż oskarżony Z. G. nie groził i nie używał noża wobec pokrzywdzonego, w celu kradzieży jego mienia, a kartę bankomatową pokrzywdzony przekazał oskarżonej K. P. dobrowolnie (tak aby mogła wypłacić pieniądze za usługę seksualną, która miała świadczyć).

W zaprezentowanych wywodach skarżący nie sformułował i nie przedstawił konkretnych zarzutów, które przynajmniej sugerowałyby wadliwość oceny dokonanej przez sąd meriti.

Natomiast, co całkowicie i skwapliwie pomija skarżący, oskarżony Z. G. w toku postępowania przygotowawczego przyznawał się do przedstawionego mu zarzutu popełnienia rozboju kwalifikowanego potwierdzając, że grożąc pozbawieniem życia pokrzywdzonemu, stosując wobec niego przemoc i posługując się nożem kuchennym podanym mu przez współoskarżoną, „... chodziło o pieniądze, on nam nie chciał zapłacić” (k. 47-50).

W realiach niniejszej sprawy istotnym dowodem, dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego Z. G. są zeznania pokrzywdzonego, na których swoje ustalenia faktyczne oparł Sąd Okręgowy a których prawidłowość też kwestionuje skarżący.

O czym wyżej wspomniano, dokonana ocena materiału dowodowego, w tym zeznań pokrzywdzonego M. S., jest kompletna i w pełni prawidłowa.

Odnosząc swoje rozważania do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu w pkt 1 wyroku, podkreślenia wymaga, że w realiach niniejszej sprawy zabór mienia oraz usiłowanie jego zaboru, przy zastosowaniu sposobu działania polegającego na posłużeniu się nożem, groźbie pozbawienia życia oraz poprzez użycie przemocy w celu jego kradzieży nastąpił w trakcie jednoczasowego zdarzenia. Również pozyskanie, w sposób wyżej opisany informacji o numerze (...) karty bankomatowej miało miejsce w czasie akcji rozbójniczej. Zabór karty bankomatowej, wiedza o numerze (...) służyły realizacji zamiaru kradzieży środków pieniężnych zgromadzonych przez pokrzywdzonego na koncie bankowym w czasie czynu.

Podjęte w jej trakcie przez oskarżoną niezwłoczne działania mające na celu zabór pieniędzy, polegające na udaniu się bankomatu, nieudanej próbie wypłaty pieniędzy (z powodu nieznanego prawidłowego numeru PIN) miały miejsce w czasie gdy wobec pokrzywdzonego współsprawca stosował wyżej opisaną przemoc.

Oskarżona opuszczając mieszkanie miała świadomość, iż jej działania są jednym z elementów składowych czynu karalnego a ewentualna wypłata pieniędzy pokrzywdzonego z jego konta bankowego i powrót na miejsce zdarzenia odbędzie się w trakcie rozboju a nie po jego zakończeniu. Gdyby było inaczej nie wracała by na miejsce przestępstwa. Jej powrót przekonuje, iż nie spodziewała się, że współoskarżony, pod jej nieobecność, nie poradzi sobie z utrzymaniem pokrzywdzonego w roli ofiary.

Te okoliczności w pełni uprawniały Sąd I instancji do przyjęcia, że czynności obydwójga oskarżonych były powzięte w ramach porozumienia, z niego też wynikał podział ról.

To, że oskarżony Z. G. fizycznie nie zabrał pieniędzy, nie zmienia faktu, że był on współsprawcą, który akceptował czynności sprawcze współoskarżonej.

Skoro przedmiotowe działania oskarżonych było jednym, w znaczeniu historycznym i faktycznym czynem, toteż winno być też tak kwalifikowane.

Przyjęta przez sąd meriti kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonym w pkt 1 wyroku odzwierciedla pełną zawartość kryminalną nie tylko realizowanego ale i usiłowanego przestępstwa rozboju, w trakcie którego oskarżeni spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała, naruszające czynności narządów jego ciała na okres poniżej 7 dni.

Korekty wymagała natomiast kwalifikacja prawna zawarta w podstawie wymiaru kary orzeczonej oskarżonemu Z. G., ponieważ sąd I instancji wymierzył karę pozbawienia wolności w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ przestępstwa, z tego też powodu zbędnym jest przywoływanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary.

Obrońca oskarżonej K. P. nie tylko kwestionował wymiar kary za czyn przypisany jej w pkt 1, ale również, jego zdaniem niewspółmiernie surową jest kara pozbawienia wolności wymierzona za czyn z pkt 8 wyroku, gdyż „oskarżona nie zamierzała dokonać uszkodzenia radiowozu”.

Skoro skarżący podnosi brak zamiaru to należy wskazać, że powyższa przesłanka nie może być podnoszona przy konstruowaniu zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosząc się jednakże do niego stwierdzić należy, iż Sąd I instancji należycie ocenił zamiar oskarżonej K. P..

Prawidłowo również ocenione zostały okoliczności w jakich doszło do popełnienia czynu przypisanego jej w pkt 8, czego konsekwencją było uznanie go za chuligański.
(art. 115 § 21 k.k.)

Tak przyjęta kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonej nie pozwala na wymierzenie kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. W polu widzenia Sądu pozostawał również fakt, że czyn ten został popełniony w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 k.k., choć jego dyspozycja w zakresie możliwości podwyższenia górnej granicy ustawowego zagrożenia nie została wykorzystana - to okoliczność powrotu do przestępstwa jest jedną z przesłanek, wynikających z ogólnych dyrektyw wymiaru kary.

Ponieważ apelacje co do winy uważa się za zwrócone przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.), a takie wywiedli obrońcy oskarżonych R. M., Z. G. oraz K. P. w części dotyczącej pkt 3 sąd odwoławczy zobowiązany jest do kontroli zaskarżonych punktów wyroku, również w części wykraczającej poza zakres skargi – obejmującej ocenę prawną poczynionych ustaleń faktycznych i tę odnoszącą się do wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej.

Sąd Apelacyjny wyżej już częściowo odniósł się do kwestii związanych z przyjętymi kwalifikacjami prawnymi czynów przypisanych oskarżonym, dokonując zmiany orzeczenia w zakresie wyżej wskazanym.

W pozostałej części przyjęta przez sąd meriti kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonym nie budzi żadnych wątpliwości, w tym też ta związana z przyjęciem przez sąd I instancji recydywy specjalnej zwykłej w stosunku do czynów przypisanych oskarżonemu Z. G. z pkt 1 i K. P. w pkt 8 wyroku. Sąd Okręgowy w treści orzeczenia powołał i wskazał, ustawowe przesłanki warunkujące zakwalifikowanie tych przestępstw z art. 64 § 1 k.k., jak też recydywy specjalnej wielokrotnej w stosunku do czynów przypisanych oskarżonym K. P. w punkcie 1 i 3, R. M. w pkt 3 wyroku – ten powrót do przestępstwa wymaga uprzedniego skazania sprawcy z zastosowaniem art. 64 § 1 k.k., ale nie za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne, lecz za takie samo przestępstwo jak aktualnie zarzucane (tożsamość jednostkowa) lub za przestępstwo należące do tej samej grupy przestępstw, o których mowa w art. 64 § 2 k.k., a za takie byli oni uprzednio skazani, w ciągu pięciu lat od odbycia łącznie co najmniej jednego roku pozbawienia wolności.

Wymierzone wymienionym oskarżonym kary jednostkowe, a w stosunku do oskarżonej K. P. również kara łączna w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności nie można uznać jako kary rażąco niewspółmiernie surowe - co sugeruje obrońca oskarżonej K. P..

Najważniejszą dyrektywą wymiaru kary jest, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, orzeczone wobec oskarżonej P. kary jednostkowe oraz karę łączną 7 lat pozbawienia wolności należy uznać za współmierne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów i wbrew stanowisku obrońcy oskarżonej stanowią one właściwą represję karną.

Co w omawianej materii również istotne, uzasadnienie wyroku zawiera wskazanie okoliczności wpływających na wymiar kar, jak motywacja i sposób zachowania się sprawców, rodzaj i wymiar ujemnych następstw przestępstw, właściwości i warunki osobiste sprawców, czy wreszcie sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu (art. 53 § 2 k.k.). Nie zostały przy tym naruszone granice swobodnego uznania sędziowskiego.

Sąd Okręgowy także wskazał w pisemnych motywach na zdecydowaną przewagę okoliczności obciążających (w tym min. wysoki stopień demoralizacji, ich uprzednią wielokrotną karalność za inne przestępstwa, wobec czego brak było podstaw do korekty wyroku w tym względzie.

Z wymienionych powyżej względów, nie stwierdziwszy bezwzględnych przesłanek odwoławczych, utrzymano w mocy w pozostałej części zaskarżony wyrok.

Rozstrzygnięcie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz obrońców wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym, uzasadniają przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1985 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2009 r. Nr 146 poz. 1188 j.t. z późn. zm.) i § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono natomiast w oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.), zwalniając oskarżonych od ponoszenia ich przed Sądem Apelacyjnym z uwagi na rodzaj wymierzonych oskarżonym kar oraz ich sytuację finansową.